

SIMONA AHRNSTEDT

YÖN

»Helmeilevää huumaa ja kihelmöivää
jännitystä kerrakseen.»

– ÅRET RUNT

VALTIATAR

SUOMENTANUT Virpi Väinikainen

WSOY

Simona
Ahrnstedt
Yön
valtiatar

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

SIMONA AHRNSTEDTIN SUOMENNETTUJA ROMAANEJA:

Vain yksi yö (2018)
Vain yksi salaisuus (2019)
Vain yksi mahdollisuus (2019)
Kaikki tai ei mitään (2020)
Vielä vähän lisää (2021)
Panoksena sydän (2022)
Yön valtiatar (2023)

WADENSTIERNAN LINNA -SARJA

Unelmia ja yllätyksiä (2023)
Sitoumuksia (2023)
Skandaalinkäryä (2023)

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Nattens drottning

COPYRIGHT © SIMONA AHRNSTEDT 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-49745-6
PAINETTU EU:SSA

Kate Ekberg ojensi kätensä, joka vapisi tuskin lainkaan, ja avasi Tukholman ydinkeskustassa sijaitsevan pankin oven. Kunnianarvoisassa konttorissa oli lattia marmoria ja katto korkealla, antiikkiruukuissa kasvoi valtavia palmuja ja seinillä oli kultaisissa kehyksissä pankin perustajien muotokuvia (miehiä kaikki). Sellaista ei pankkien konttoreissa nykypäivänä juuri enää nähnyt. Oli kuin aika olisi täällä edennyt verkkaisempaan tahtiin kuin ulkopuolella.

Kate oikaisi selkäänsä. Hän oli valinnut vaatteensa aivan erityisen huolellisesti, sillä tänään hän halusi – hänen täytyi – lumota ja vakuuttaa. Siksi hänellä oli talvitakin alla tiukka viininpunainen kynähame ja tyköistuva V-päänteinen villatakki samaa kylmää tummanpunaista, joka niin tehokkaasti korosti hänen kalpeaa ihoaan ja tummia hiuksiaan. Kate tiesi, ettei lyhyihin naisiin suhtauduta yhtä vakavasti kuin pitkiin, ja koska hän oli ratkaisukeskeinen ihminen, hänellä oli korkokengät jalassa. Hiukset kiittelivät hyväntuoksuksina, hän oli käynyt aamulla kampaajalla. Huomattava menoerä, kun ajatteli hänen katastrofin partaalla keikkuvaa elämäntilannettaan, mutta epätoivoiset ajat edellyttävät epätoivoisia toimenpiteitä. Hän ravisti Hollywood-kiharoitaan ja etsi katseellaan omaa pankkineuvojaansa, Noah Antonssonia. Noah oli nuori ja palvelualtis, ja häneltä Kate sai melkein kaiken mitä pyysi, mitä hän tänään arvosti enemmän kuin koskaan aiemmin. Kunpa vielä tämä menisi läpi.

»Hei», hän tervehti pitkää, vaaleaa naista, joka lähestyi häntä.

»Noah on sairaana», nainen sanoi vahingoniloaan peittelemättä. Hän tuijotti Katen rintoja, joita viininpunainen karitsanvilla somasti korosti.

»Joudut tulemaan myöhemmin uudestaan», nainen sanoi, nykäisi katseensa Katen rinnoista ja oli jo kääntymässä pois. Takuulla mennäkseen murskaamaan jonkun velallisen tai piensäästäjän, Kate ajatteli karsaasti.

»Se ei oikein käy», hän sanoi ja onnistui pitämään paniikin poissa äänestään.

Juuri kun hän oli jatkamassa – luoja tietää, mitä muuta hän olisi voinut sanoa – puhelin kilahti hänen käsilaukukseen. Pilkkallisesti hymyilevä (tai mahdollisesti vain kiireinen) pankkinainen käytti tilaisuutta hyväkseen ja solui tiehensä.

Voisiko se olla Noah, Kate ajatteli toiveikkaasti miettien samalla, mihin oljenkorsiin tällaisessa kusessa oleva nainen voisi vielä takertua.

UW: Huora. Missä rahat?

Päivä sen kun parani.

Hetkellisesti paikalleen jähmettynyt Kate nosti katseensa puhelimesta. Juurihan hän oli hankkimassa rahoja. Tai ainakin yrittämässä hankkia.

Ajattele, Kate, ajattele, hän piiskasi itseään. Olisipa hänellä yhtään enemmän aikaa. Silloin hän tekisi sen, mitä normaali ihminen tällaisessa tilanteessa tekee. Soittaisi poliisille. Tai vaikka pakenisi maasta. Hänen katseensa pyyhki työpöytiä, tietokoneita ja tummasinisiin tai harmaisiin pukuihin sonnustautuneita ihmisiä. Pari mieshenkilöä hymyili hänelle kohteliaasti mutta kiireisinä, jatkaen keskusteluaan paperipinojen äärellä. Muuten hän jäi täysin huomiotta. Hän vaihto i laukun toiselle käsivarrelle. Jotain tässä oli pakko tehdä. Heti.

Yllättäen hänen silmänsä kohtasivat viileän, harmaan katseen. *Tuo* mies. Nimeä Kate ei tiennyt mutta hän oli nähnyt miehen pankissa ennenkin. Konttorin pomo, eikö vain? Aina otsa rypyssä, kuin maailman kaikki pörssikriisit lepäisivät hänen harteillaan, aina keskellä jotain sellaista, joka näytti aiheuttavan päänsärkyä. Mies oli vieras, he eivät olleet koskaan olleet tekemisissä, mutta Kate ei siltikään pitänyt hänestä. Ilman sen kummempaa syytä kuin että aina hänen tullessaan pankkiin – Kate oli nähnyt miehen ehkä pari kolme kertaa – tämä katsoi häntä kuin ihmetellen, miksi hänet oli edes päästetty sisään. Tavallisesti Kate olisi viitannut kintaalla koko tyyppille, mutta tänään ei ollut tavallinen päivä. Kate oli harjaantunut arvioimaan ihmisten asemaa, ja tämän pankin rahat olivat tuon ankaran miehen takana. Siinä oli siis hänen uusi kohteensa.

Kate oikaisi villatakkiaan ja hillitsi paniikkinsa. Panikointi ei ollut hänen tyyliään. Jos hän olisi ollut haurasta tyyppiä, olisi hän murtunut aikaa sitten. Ei. Kate Ekberg oli taistelija, hän muistutti itselleen. Uhmakkaasti hän vastasi epäluuloiseen katseeseen, pakotti miehen näkemään hänet.

»Voinko auttaa?» mies lopulta tiedusteli, ja oli kuin sanat olisi kiskottu hänestä synnytysspihdeillä.

Toivottavasti päälle päin ei näkynyt, Kate ajatteli, että ultrapiukkojen, vartaloa muotoilevien alusvaatteidensa alla hän hikoili kuin porsas. Nuorempana hänen kurvinsa eivät olleet tarvinneet minkäänlaista kannattelua, mutta ikävuosilla ja painovoimalla nyt vain oli tietty väistämätön vaikutuksensa.

Hän asteli lähemmäs miestä antaen lantion keinua härnävästi. Hymyili, mutta ei liian leveästi. Miehet olivat säikkyjä, ja nyt piti näyttää juuri sopivan sirkeältä, avuttomalta ja vaarattomalta. Miehellä oli yllään vanhanaikainen kaksirivinen puku, harmaa liivi, lumivalkoinen paita ja tummansininen solmio.

Kate hymyili juuri sen verran, että hymykuopat saattoi aavistaa.

»Hei», hän sanoi ja päästi hivenen ilmaa ääneensä, pikku ripauksen avuttomuutta, joka sanoi *Hei sinä iso, vahva mies, voisitko mitenkään auttaa minua pikkuista*. Yleensä se tehoi, mutta tämä mies vain nuivaili. Teräksenharmaat silmät olivat kuin pilvinen marraskuun päivä tai jokin kivikova metalli, jolla tehtiin teräsenkovia juttuja.

»Minun piti tavata Noah, mutta...» Hän antoi lauseen hiipua, kallisti kevyesti päätään. No reagoi nyt, hän ajatteli hikikarpaloiden pisaroidessa hiuspohjassaan.

»Noah on kuulemma sairaana.» Miehen syvässä äänessä soi paheksunta, ikään kuin sairaus ei olisi mikään syy olla tulematta töihin. Sen jälkeen hän vaikeni.

»Voisitkohan sinä sitten auttaa? Tämä ei vie kauan.» Kate puri huultaan. Yksikään hänen nikseistään ei toiminut. Mies tuntui pikemminkin ärtyvän. Oliko mahdollista, että mies näki hänen lävitseen? Mutta periksi ei annettaisi. Kate pysyi lujana, piti kiinni hymykuopista ja hengästyneestä äänestä ja koetti pakottaa miehen ottamaan hänet asiakseen. Miehen leukaperissä näkyi liikettä. Leuka oli sileäksi ajeltu, yksikään partakarva ei ollut päässyt karkuun, ja ruskea tukka oli lyhyeksi leikattu, ainoakaan hiuskarva ei uskaltanut pois ruodusta.

»Tule sitten», mies lopulta sanoi ilmeisen vastentahtoisesti. Normaalitylanteessa Katea olisi huvittanut, hän olisi ottanut asenteen haasteena. Mutta ei nyt. Sillä jos hänen tempunsa eivät toimisi, millä pirulla hän siivoaisi sotkunsa? Tyyliin nyt? Ei hänellä ollut aikaa selvittää, mikä tämän harmaan, viralisen, epäluuloisen pankinjohtajan pani tikittämään, millä hänet sai käyntiin. Aikaa ei ollut hänen koko keinovalikoi-mansa hyödyntämiseen. Hän tarvitsi rahat tällä sekunnilla.

Mies viittasi kohti huonetta ja käveli edeltä, antoi Katen kiirehtiä kannoilla. Hame oli kapea ja kiiltävät saappaat korkeakorkoiset, ja mies harppoi epäkohteliaan pitkiä askelia niin että Kate joutui kipittämään nöyryyttävästi pysyäkseen perässä.

Kun Kate lopulta pääsi istumaan, vei hän säärensä ristiin niin että sukkahousut rahisivat ja antoi hiustensa hipoa toista olkapäätä. Hän kuljetti etusormeaan neuletakin pääntiellä muka huomaamattaan, mutta koko ajan yleisölleen esiintyen. Teräksenharmaat silmät eivät näyttäneet huomaavan mitään. Oliko Katen ote alkanut lipsua? Varttia ennen kuin hän astui pankkiin oli hän saanut tekstarilla pakit tämäniltaiselta deitiltään. Säntilliseltä, lyhyttukkaiseksi nyrhityltä finanssi-tyypiltä, jonka kanssa hän oli flirttaillut ja joka olisi sopinut täydellisesti hänen rinnalleen tänä iltana. Jotkut niistä, joiden kanssa hän joutuisi puhumaan, stressaantuivat yksin liikkuvasta naisesta siinä määrin, että hän oli halunnut esiliinakseen miehen. Jotta hän itse vaikuttaisi mahdollisimman tavalliselta ja vaarattomalta, kaikkea muuta kuin kivikovalta liikeneiselta. Mutta seuralainen oli dumpannut hänet. Ja nyt tämä tässä.

Kate hymyi niin kauniisti kuin osasi, vaikka olisi mieluummin polkenut jalkaa silkkaa turhautumistaan. Hän ei ollut syntynyt hopealusikka suussa. Kaiken, mitä hänellä oli, oli hän omin käsin luonut. Yhä edelleen hän joutui tekemään työtä ollakseen tuntematta itseään vuokrakasarmien kakaraksi, ja tämän perhanan pankinjohtajan edessä hänestä tuntui juuri siltä. Sitä tunnetta hän inhosi yli kaiken.

Kirjoituspöytä heidän välissään oli viimeisen päälle järjestyksessä. Kirjahyllyssä sen takana ei ollut ainoatakaan koriste-esinettä, pelkkiä kirjoja ja kansioita suorissa riveissä. Ei valokuvia. Eikä mies ollut vilkaissutkaan hänen dekolteetaan. Homoseksuaaliko? Tuskin. Ja yhtään kehumatta, hänestä pitivät myös homomiehet. Mutta tämä mies? Nada.

Jacob Grim, Kate luki pöydällä olevasta pröystäilevän kokoisesta messinkikyltistä. Sukunimi oli jostain tuttu. Kuin joltain kuolleelta kuninkaalta, jonka nimen hän oli oppinut koulussa ja unohtanut välittömästi jälleen kerran reputetun kokeen jälkeen. Eipä hän ollut koskaan loistanut luokassa. Arjen selviytymisessä oli ollut hänelle tarpeeksi niin sanottua

haastetta. Pelkkää viivaa useimmissa aineissa, poissaoloa poissaolon perään.

Kate asetti suosikki-Chanel-laukkunsa polvelle, oikaisi selkäänsä ja tarkasteli miestä ripsiensä alta. Jäykkä, ankara ja korrekki olivat vasta alkua. Itse asiassa tämä Jacob Grim istuisi illan tilaisuuteen kuin hansikas, hän tuli ajatelleeksi. Sillä nyt hän oli ennättänyt pöyhäistä muistiaan ja tiesi, kuka mies oli. Hän oli rikas. Hän oli eliittiä. Hän kuului etuoikeutettujen luokkaan ja olisi luultavasti erittäin arvostettu juuri niissä piireissä, joista Kate oli kaikkein riippuvaisin: vallan, verkostojen ja rahamiesten joukossa. Asiallisessa puvussaan ja moitteettomasti leikatuihissa hiuksissaan Jacob Grim oli varakkaan valkoisen miehen perikuva, ja Kate olisi lyönyt vaikka vetoa, että tämä mies tunsi koko rahoitussektorin ja sen oikeat ihmiset ja liikkui kuin kotonaan siellä missä miehuus oli valuutoista vahvin. Mitähän ankara Jacob Grim sanoisi, jos joskus eksyisi Katen yökerhoon? Jonain riettaamman puoleisena iltana, kun Katen miespuoliset baarimikot työskentelevät rinta paljaana ja naispuoliset kiiltonahassa? Tai aamuneljältä, kun musiikki pauhaa täysillä, viina virtaa ja baaritiskillä tanssitaan? Ajatuskin hymyilytti. Sellaisia öitä Kate rakasti. Kun taas Jacob Grim luultavasti inhosi kaikkea, mikä piti ääntä ja eli.

Mies loi Kateen ties kuinka monennen viileän katseen. Hymykuoppien ja silmien räpsyttelyn vaikutus oli huomattavan heikko. Että tuota miestä olisi hauska ravistella vähän. Šokeerata. Lapsellista mutta totta.

»Nimeni on Kate Ekberg», hän aloitti.

»Mhm.»

»Ja tarvitsen lainaa.»

Mies korjasi pöydällä olevan lehtiön asentoa. »Sepä odotamatonta», hän lausui kuivakkaasti.

Aha. Tyyppi tiesi, kuka hän oli. Tiesi, että Noah oli myöntänyt hänelle useitakin lainoja erinomaisin ehdoin. Noahia oli nyt ikävä.

Hän pani päänsä taas kallelleen, niska tahtoi jumittua, kohta sitä pitäisi venytellä. Vipinää nyt, mokomakin jäykistelijä-Jacob Grim.

»Millainen laina sinulla oli mielessä?» mies tiedusteli pensästi.

Kate katsoi häntä ja sai tehdä töitä pysyäkseen suloisena ja hymyilevänä. Eihän hän oikeasti ollut tällainen ihminen, ei sisimmässään. Jacob Grim ei ansainnut hänen hymyään, ei vastalaitettua tukkaa eikä keinuvia lanteita. Mieluiten Kate olisi potkaissut tyyppiä sääreen saappaansa terävällä kärjellä ja siirtänyt asiakkuutensa toiseen pankkiin. Mutta nyt täytyi muistaa kokonaiskuva. Selviäminen. Ja jos Kate Ekberg jotain tiesi niin sen, kuinka usein selviäminen edellytti arvokkuuden uhraamista. Tavalla tai toisella hän saisi tämän miehen antamaan sen, mitä hän tarvitsi.

Hän veti henkeä ja ilmoitti kirkkaalla äänellä, kuin varoittaakseen miestä edes harkitsemasta kieltävää vastausta: »Tarvitsen neljännesmiljoonan.»

Ja se sinun täytyy minulle antaa, hän ajatteli.

Täytyy.

Jacob Grim oli pakottanut itsensä olemaan väistämättä Kate Ekbergin katsetta. Hän oli suoristanut selkensä, jännittänyt hartiansa ja tuijottanut naista hyytävästi toivoen tämän ymmärtävän yskän ja poistuvan pankista ja hänen jämpistä maailmastaan. Mutta tässä nainen nyt istui. Kate Ekberg. Kaksikymmentäseitsemän vuotta, hän muisti, syntymäaika juuri ennen joulua, eli kohta kaksikymmentäkahdeksan. Kumma kuinka jotkin tiedot tarttuvat mieleen. Kate oli yrittäjä mutta myös julkkis, vieläpä hohdokkaammasta päästä. Joitakin kuuluisuuksia tuskin tunnisti, kun he tulivat pankkiin, heidän valovoimansa ei kantanut arkeen asti. Mutta Kate säkenöi kuin ilotulitus tummine, kiiltävine hiuksineen, väkevänvärisine vaatteineen ja vaaleine ihoineen. Lisäksi hänessä kiteytyi kaikki, mikä Jacobia ahdisti: ylellinen elämäntyylä, biletyt, riehakkuus, petollisuus. Viimeisestä hänellä ei varsinaisesti ollut tietoa. Mutta Kate Ekberg vaikutti yhtä petolliselta kuin pikavippi. Mikä saattoi olla epäreilu arvio. Häntä vastapäätä istuva ja seksiä uhkuva, viininpunaiseen pukeutunut nainen saattoi hyvinkin olla heistä kahdesta se normaalimpi. Varsin todennäköisesti olikin, jos rehellisiä oltiin. Siitä oli aikaa, kun Jacob oli pitänyt itseään normaalina. Joskus kauan sitten hän oli sitä ollut. Kauan sitten hän oli ollut jotain muuta kuin tämä tyhjä kuori.

Kate katsoi häntä suoraan, pelkäämättä ja väistelemättä. Suupielet osoittivat pysyvästi hiukan ylöspäin, ja siksi nainen

näytti hymyilevän koko ajan. Tai sitten hän vain oli aina iloinen. Sellaisiakin ihmisiä oli olemassa. Jotka sirkuttelivat läpi elämänsä, tottuneena saamaan kaiken, mitä halusivat. Jokin tilanteessa pakotti Jacobia oikaisemaan selkäänsä vielä lisää. Käyttäytymään kaiken kaikkiaan niin kuin olisi huomattavasti kolmeakymmentäyhdeksää ikävuottaan vanhempi. Et ole vanha, hänen sisarensa sanoi aina kun usutti häntä ostamaan uusia vaatteita, liikkumaan ihmisten ilmoilla, elämään. Sisko oli väärässä. Jacob tunsi itsensä satavuotiaaksi.

Kate oli istahtanut toiseen hänen asiakastuoleistaan. Pak-sulla ja kiiltävällä nahalla verhoiltu istuin narisi joka liikkeestä. Kapea hame oli kohonnut vähän reidellä, ja sen alla oli ohutta, kiiltävää nailonia, hän pani merkille ennen kuin kohotti kiireesti katseensa ja kohtasi naisen huvittuneet silmät.

Sähköinen, eksoottinen, sensuelli Kate Ekberg, joka näytti niin, niin... Jacob ei löytänyt sanoja. Alentuvaltako? Vaiko ylenkatseelliselta? Vai myötätuntoisenako tuo nainen häntä silmäili? Niin kuin hänen perheensä häntä katsoi, vaikka kuinka väittivät muuta.

»Neljännesmiljoonan», hän kuuli naisen sanovan.

Hän melkein tuhahti. Siksi siis Kate Ekberg oli saapunut paikalle itse eikä hakenut lainaa verkossa. Summa oli huomattava. Nainen hymyili hymyilemästä päästyään. Neiti Ekberg oli takuulla tottunut siihen, että kun hän kallisti tuolla tavalla päätään, miehet antoivat mitä ikinä hän tahtoi. Jacob tiesi Noahinkin myöntäneen useita lainoja naurettavan alhaisilla koroilla. Ikään kuin tämä maailmanjärjestystä ylläpitävä, työteliäiden liikemiesten sataviisikymmentä vuotta sitten perustama ja nyt Jacobin hoidettavana oleva pankki olisi Kate Ekbergin henkilökohtainen rahapuu, aina käytettävissä.

Nainen liikahti, hameenhelma kohosi vähän lisää, paljasti pehmeitä reisiä. Tietoisestiko? Hyvin mahdollista.

Suuret, vetoavat silmät porautuivat Jacobiin. Hampaat opposivat alahuuleen kuin estääkseen sitä vapisemasta. Häntä

hävetti, ettei hän kyennyt torjumaan vaikutusta täysin, hän oli täysin tottumaton tällaiseen, näin ilmiselvään peliin. Luultavasti hän vaikutti täydeltä tolvanalta.

»Tarvitseen lainaa todella», nainen sanoi hiljaa käheällä äänellä. »Mielellään jo tänään. Kai se onnistuu? Pyydän kauriiniisti?»

Miksi hänen hyvinhoidettu pankkinsa myöntäisi taas uutta lainaa tälle naiselle, Jacob ajatteli samalla kun tunsi kauhukseen alkavansa taipua.

»Mihin sinä tarvitset niin paljon rahaa?» hän tiedusteli ääni kireänä tuntemuksista, joita joutui pitämään kurissa.

Nainen räpäytti silmiään hitaasti, näytti nuorelta ja neuvottomalta. Kostutti huuliaan ja katsoi häntä silmiin. Kuin kauris, joka alistuu vahvemman edessä. Taas Jacob melkein tuhahti. Tämä viettelijätär ei alistunut kenenkään edessä.

»Ajattelin tällaista vakuudetonta luottoa. Te voitte varmaan tarjota edullisempaa korkoa, kun kerran hoidan kaikki raha-asiani täällä? Eikö se ole kuitenkin parempi ratkaisu kuin, jaa, toisenlainen laina jostain toisesta pankista.»

»Mihin sinä tarvitset rahoja?» Jacob toisti.

Nainen katsoi häneen vetoavasti. Lyhyen lyhyt tauko. Sitteen: »Remontoin kotiani. Kylppäriä. Ja keittiötä. Tämä on akuutti tilanne. En tiedä mitä teen, ellet sinä auta minua», hän sanoi ja jotenkin vain istui siinä vastapäätä, muhkeassa nahkatuolissa, täysin avuttoman oloisena. Tässä naisessa oli jotain, jolta oli vaikea suojautua.

Ristiriitaisten tunteiden vallassa Jacob sormei pöydällä olevia kyniä. Yhtäältä tuo asiakas oli hohdokas liikemäinen ja takuulla tottunut saamaan kaiken mitä pyysi. Mutta toisaalta. Kate Ekberg vaikutti suorastaan hauraalta. Ikään kuin hän esittäisi vahvaa mutta olisi oikeasti murtumispisteessä. Ihme kyllä Jacob tunnisti tunteen, ja se tosiasia sai hänet horjumaan. Kaiken muun hän kyllä kestäisi ja kuittaisi tuhahdamalla, mutta ei tuollaista haavoittuvuutta. Hän näppäili

auki Kate Ekbergin tilitiedot. Tulopuoli vaikutti vakaalta. Ja kaikkiin varmistuskysymyksiin nainen vastasi nopeasti ja takeltelemata.

»Katsotaan, mitä voin tehdä», hän kuuli oman äänensä sanovan. Oli kuin joku olisi ottanut haltuunsa hänen suunsa ja aivonsa, joku joka halusi auttaa haurasta, ahdistunutta naista. Hän avasi lisää naisen yritystä koskevia asiakastietoja. Voittaakseen aikaa. Oikeastaanhan hänellä oli valtuudet myöntää laina saman tien. Eikä naisen yritystoiminnassa ollut moitteen sijaa, sen hän näki heti. Rivikaupalla kauniita, mustia numeroita. Ja remontti oli hyvä syy ottaa lainaa.

»Ihanko totta?» nainen sanoi ja katsoi häntä kuin miestä, joka oli juuri poistanut maailmasta syövän. Tuollainen ihailu oli hengenvaarallista. Sen kohteena oleva mies saattaisi alkaa pitää itseään loistotyyppinä, vaikka hyvin tiesi olevansa kaikkea muuta. »Voinko saada rahat heti?»

»Remonttia vartenko?»

Nainen katsoi häntä suoraan silmiin. Ei taukoa tällä kertaa. »Remonttimies vaatii.»

»Saat rahat tilillesi heti kun olet allekirjoittanut tämän ja tämän», hän sanoi kireästi ja ojensi juuri tulostamiaan, vielä lämpimiä papereita.

Nainen otti kynän soukkiin sormiinsa ja allekirjoitti nopeasti ja rennosti. Käsiala oli hämmäntävän siisti. Jacob tarkasteli naista. Objektiiivisesti ottaen Kate Ekberg oli hyvin kaunis. Mutta kauneus ei merkinnyt mitään. Kaunis pinta saattoi kätkeä alleen synkkiä salaisuuksia. Pinta oli merkityksetöntä. Jacobin katse käväisi hyvin pikaisesti viininpunaisen kaula-aukon reunassa.

Naisen huulet vetäytyivät hymyyn. Haavoittuvaisuus oli tiessään, nyt hän oli taas silkkaa mustavalkoelokuvan *femme fatalea* taas. Oli kuin hänellä olisi tuhat eri persoonaa.

»Mitä?» Jacob kysyi ärtyisästi, häntä keljutti tajuta naisen huomanneen, että hän oli katsonut tämän rintoja.

Nainen hymyili taas, otti käsilaukustaan vaaleanpunaisen hylsyn, kiersi sen auki ja sipaisi siveltimellä huuliaan. »Ajattelinkin vain...» Hän kohotti pyöreää, pehmeää olkapäätä ja laski sen taas.

»Mitä?» Jacob inhosi tällaisia pelejä. Nainen oli saanut rahansa. Nyt riitti.

Kate sujautti huulimaalinsa takaisin laukkuun. »Että teetkö sinä koskaan mitään odottamatonta, ylitätkö rajoja.»

Nyt Jacobin teki mieli jo pyöräyttää silmiään. Oliko mitään kiusallisempaa kuin rennosti ottamisesta ja hetkeen tarttumisesta jankuttavat ihmiset. Eikö hän ollut juuri myöntänyt lainan? Hän pakotti sormensa irrottamaan otteensa kullatusta täytäkynästä, jota ne olivat puristaneet aivan liian kovaa. Hän laski kynän pöydälle. Suoristi sen. Siisteys ei ollut hänelle pakkomielelle, mutta hänestä tuntui hyvältä, kun asiat olivat ojennuksessa. Kun tilanteet ja ympäristöt olivat hyvässä järjestyksessä.

»Minä pysyn mielelläni rajojen sisällä, ei minulla ole tarvetta rikkoa niitä.» Enkä minä ole se, joka tässä koettaa manipuloida itselleen rahaa ja etuja, Jacobin teki mieli lisätä.

»Ahaa.» Kate loi häneen tutkivan katseen.

»Mitä?» hän kysyi taas. Tuo katse, se jotenkin tunkeutui sisuksiin.

Kate hymyili. Taas. Tämä nainen hymyili paljon. Ja aina kun hän hymyili, hymykuopat tulivat esiin. Kaksi kuoppaa, kaksi syvää kuoppaa.

»Mietin vain, kehtaisinko pyytää sinulta yhtä asiaa.»

Epäluulo jyskytti Jacobin kallossa. Jos nainen pyytäisi lisää rahaa, hän nousisi ja taluttaisi tämän omakätisesti ulos rakennuksesta.

»Mitä?» hän kysyi kolmannen kerran. Kate Ekberg sai hänet kuulostamaan idiootilta.

»Äh, unohda koko juttu.» Nainen puri huultaan.

»Voin vakuuttaa, että unohtaisin erittäin mielelläni», hän sanoi. Se ei ollut täysin totta. Vastoin tahtoainkin hän oli

utelias, niin valmiina nappaamaan kiinni näinkin ilmeiseen syöttiin.

Kate Ekberg katsoi Jacobia, joka katsoi takaisin. Ilma tiivistyi, se tuntui latautuvan. Niin kuin ne iskurit, joilla hoidetaan sydänkohtausta.

Lopulta nainen sanoi: »Mietin vain, saisinko mitenkään puhutuksi sinua mukaani erääseen tapahtumaan tänä iltana.» Ja päästi naisellisen hengästyneen naurahduksen. »Suo anteeksi. Taidan käydä vähän ylikierroksilla kaiken tämän keskellä.» Hän heilautti kättään kuin viitatakseen huoneeseen, papereihin, häneen. Kuin häkeltynyt pikku naisihminen ikään. Ei uponnut. Jacob oli nähnyt teräksen noissa silmissä, niin huolellisesti kuin Kate Ekberg sen koettikin piilottaa.

»Tapahtumaan», Jacob toisti.

»Tarvitsisin seurakseni jonkun sellaisen kuin sinä.»

»Sellaisen kuin minä.»

»Siis uskottavan miehen.»

Jacob istui hievahtamatta. Oliko hän kuullut oikein, pellellikö nainen hänen kustannuksellaan? Naisen poskille oli nousut hehkuvat täplät. »Unohda koko juttu. Anteeksi», hän sanoi.

»Voinhan minä ehkä yllättää sinut», Jacob kuuli itsensä sanovan, vaikkei kyennyt edes muistamaan, milloin olisi yllättänyt yhtään ketään. Hän ei olisi sanonut mitään, ellei nainen olisi näyttänyt aidosti nolostuneelta, ikään kuin tuntisi itsensä tyhmäksi hänen edessään. Hän ei halunnut nolata Kate Ekbergiä.

»Millä lailla?»

Mitä tämä hymykuoppalainen sanoisi, jos tietäisi, kuinka kauan siitä oli kun hän oli viimeksi ollut treffeillä? Sääლის ehkä? Tai nauraisi. Kauhistuisi. Luultavasti kaikkia kolmea. Neljäkymmentä täyteen ensi vuonna, Jacob ajatteli. Elämä valui käsistä, päivä kerrallaan, eikä hän voinut asialle mitään. Hän vain kävi töissä ja nukkui. Istui konttorissaan ja myönteli vakuudettomia lainoja viininpunaiseen pukeutuneille naisille.

»Jacob?» Kate sipaisi messinkistä nimikylttiä kapoisella sormella. Kynnet olivat pitkät ja lakatut. Teräväkärkiset, punaiset ja naiselliset. Yhtä naiselliset kuin kaikki Kate Ekbergissä. Houkuttelevat. Vaaralliset. Kerta kaikkiaan Jacob Grimin mukavuusalueen ulkopuolella. Hänen teki mieli siirtää kylttiä, kieltää sormeilemasta sitä. Pyytää naista poistumaan.

»Sanoit että voit yllättää minut», nainen muistutti.

»Ehkä yllättää, minä sanoin.» Ääni sentään pysyi vakaana.

»Mhm.» Kate Ekberg otti messinkikyltin käteensä ja tarkasteli nimeä. Jacob pakottautui hiljaiseksi, ei käsenyt panemaan kylttiä pois.

»Jacob Grim», nainen lausui hitaasti.

»Niin?»

»Lähtisitkö kanssani illalla ulos? Eräeseen tapahtumaan. Deittinäni.»

Kysymys jäi roikkumaan ilmaan. Kate ei antanut periksi. Eikä Jacob. Kysymys oli pikkuisen sopimaton. Kate Ekberg oli pankin asiakas. Samalla kuitenkin Jacobin sisällä liikahti jotain, jotain yksinäisiin iltoihin ja uhkaavaan neljänkymppinkriisiin liittyvää.

Kate Ekberg kohotti toista kulmakarvaansa. Hänen silmänsä olivat tummansiniset, Jacob pani nyt merkille, vaikka tietystä kulumasta ne näyttivät melkein violeteilta. Sellaisia hän ei ollut koskaan ennen nähnyt. Ehkä hän näki näkyjä. Koko nainen oli silkkaa hyökkäystä hänen aistejaan kohtaan.

Jacob selvitti kurkkuaan, ties kuinka monetta kertaa tämän surrealistisen tapaamisen aikana. Nyt hän päättäisi tapaamisen ja palaisi tavalliseen, normaaliin elämäänsä. Pitkäveteiseen elämään, kuiskasi pieni ääni hänen sisällään. Elämään, joka aivan liian usein kumisi tyhjyyttään.

Kate heitti taas yhden haastavan hymyn, ja Jacob valmistautui kiittämään ja kieltäytymään. Mutta ei se onnistunut. Hei tee se nyt, ääni kuiskasi hänen sisällään. Tällaista tilaisuutta ei tule toista.

»Tapahtumaan siis. Miksipä ei», hän sanoi tuskin tunnistettavalla äänellä, joka kaikesta päätellen oli kuitenkin hänen omansa. Uskottavan miehen ääni, ehkä.

Kate räpäytti silmiään hitaasti, yllättyneenä. Mutta ei puoliksikaan niin yllättyneenä kuin Jacob itse, joka olisi mieluiten nyt noussut ja sanonut *muutin mieltäni, ole hyvä ja poistu*.

»Oletko tosissasi? Tuletko sinä kanssani ulos?» Oli vaikea erottaa, oliko nainen iloinen vai tyrmistynyt. Vähän kumpaakin kai. Jacob oli ainoastaan tyrmistynyt. Mitä hän oli mennyt tekemään?

»Olen aina tosissani», hän sanoi.

Heillä oli nyt treffit. Kate Ekbergillä ja hänellä. Hän oli yllättänyt Kate Ekbergin, järkyttänyt tätä. Ei pitäisi olla näin tyytyväinen, mutta minkäs teit. Sillä jotenkin Jacob tiesi, että tämä oli ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun hän kykeni keikuttamaan Kate Ekbergin, yökerhokuningattaren, venettä. Hän seurasi, kuinka keinuva lantio ja korkeat korot lipuivat ulos huoneesta. Liian myöhään hän tajusi unohtaneensa kysyä, minne he olivat menossa.

»Heleä ja aistillinen.»

– **Femina (Tanska)**

»Rakastan Simona
Ahrnstedtin kirjoja!»

– **Marian Keyes**

Kate Ekberg omistaa Tukholman trendikkäimmän yökerhon. Hän pyörittää klubiaan niin kuin elää: omaehtoisesti ja intohimoisesti. Tai siltä yökerhokuningattaren elämä ainakin päältäpäin näyttää – sillä kukaan ei tiedä, että Kate on julman kiristäjän kynsissä. Tilanteensa vuoksi Kate tarvitsee lainaa ja päätyy pankissa silmäkkäin takakireän pankinjohtajan Jacob Grimin kanssa.

Jotakin kuitenkin tapahtuu näiden vastakohtien kohdatessa toisensa. Panssaroitujen ulkokuorten alta paljastuu kaksi intohimoista ihmistä. Mitä jos vaikein – ja palkitsevin – asia elämässä onkin näyttää heikkoutensa?

SIMONA AHRNSTEDT (s. 1967) on Ruotsin romanttisen kirjallisuuden kuningatar. Viihdyttävät lukuromaanit tarjoavat vahvoja naisia, jännitystä, huumoria, yhteiskunnallisia teemoja ja värisyttävää erotiikkaa.

www.simonaahrnstedt.se
[@simonaahrnstedt](https://twitter.com/simonaahrnstedt)

9 789510 497456

Päällyksen kuvat: © Alena Gan/Shutterstock,
Andre Moura/Pexels, Depositphotos
Alkuperäisnäkö: © Sofia Scheutz Design
Kirjailijakuva: Kate Gabor

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49745-6